

Poněvadž tedy zemský správní výbor neuznav legitimace stěžovatele ku podání stížnosti ve sporu vedeném ve smyslu § 3 hon. zák. odepřel mu právo strany, jež v odst. 2 téhož § výslovně je mu přiznáno, byl naříkaným výnosem porušen zákon a musil výnos onen jako zákonu odporující býti zrušen.

Č. 95.

Vyživovací příspěvek: * Obnovu řízení v záležitostech vyživovacích podle ustanovení § 7, odst. 14 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. nevylučuje dřívější vědomost strany o nově uváděném procesním materiálu.

(Nález ze dne 5. května 1919 č. 1716.)

Věc: Karolina Pečivová v Krhové (adv. Dr. Jaroslav Dorazil z Val. Meziříčí) proti Zemské vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné.

Důvody: Karolina Pečivová, dělnice v Krhové, ohlásila dne 27. prosince 1915 nárok na vyživovací příspěvek z důvodu povolání svého syna Aloisa Stolaře, jenž dne 15. prosince 1915 nastoupil činnou službu vojenskou. V přihlášce udala, že má domek v ceně 4000 K s dluhem 4400 K, dále, že ji povolaný podstatně podporoval ze svého výdělku 20 K týdně, takže následkem zániku tohoto příjmu je výživa její ohrožena. Relace četnická uvádí, že žadatelka žila ve společné domácnosti se svým mužem, jenž jako dělník vydělává 10 K týdně, a s povolaným synem, který jako dělník ve sklárně měl výdělek 18 K týdně a přispíval na společnou domácnost; žadatelka je majitelkou domku a 1 a půl míry polí v ceně 4500 K s dluhem 4400 K. Na základě těchto údajů okresní vyživovací komise rozhodnutím ze dne 17. ledna 1916 č. 9416 přiznala žadatelce od 15. prosince 1915 výživné měsíčně 12 K.

Dne 22. srpna 1916 podala stěžovatelka žádost, aby jí výživné bylo zvýšeno o příspěvek na byt, ježto — nemohouc pro úbytek příjmů způsobený povoláním synovým platiti úroků — byla nucena svůj domek prodati a je nyní odkázána na nájem, z něhož platí 120 K ročně. Úředním šetřením byla pravdivost údajů těch potvrzena.

Rozhodnutím okresní vyživovací komise ze dne 23. září 1916 č. 13961 byla žádost zamítnuta, poněvadž dle konaného šetření nejpotřebnější výživa žadatelky jest zajištěna z vyživovacího příspěvku 12 K měsíčně, který jí rozhodnutím ze 17. ledna 1916 byl přiznán, a z výdělku jejího manžela, který je povinen o výživu její se starati.

Další žádost její z 30. září 1916, v níž dovozuje, že 56letý manžel její vydělá jen tolik, aby se uživil sám, že syn odevzdával jí celý svůj výdělek 20 K týdně, a že je odkázána nyní na nájem, byla rozhodnutím ze 7. října 1916 č. 14680 zamítnuta odkazem na pravoplatné rozhodnutí z 23. září 1916. Podobně zamítnuto několik žádostí dalších opětně poukazem na právní moc rozhodnutí dřívějších.

Dne 15. července 1917 stěžovatelka podala novou žádost, v níž uvádí, že narukovaný syn žil s ní ve společné domácnosti a odváděl jí celý svůj výdělek 16 K týdně a 2 koruny měsíčního, z čehož pro rodinné účely spotřebovala nejméně 9 K týdně, o čemž nabízí důkaz svědky, že i jinak byl jí nápomocen při pracích v domácnosti, že celá kupní cena za domek padla na zaplacení dluhů, že od 15. června 1916 je odkázána na nájem a manžel její že spotřebuje celý svůj výdělek na výživu vlastní a své dcery, která žije u něho; žádá pak, aby pro futuro přiznán jí byl vyživovací příspěvek v zákonné výši 1 K 20 hal. denně, mimo to pak, aby jí byl poukázán doplatek na tuto částku za dobu od 15. června 1916.

Okresní vyživovací komise rozhodnutím ze 14. prosince 1917 č. 18595 přiznala sice žadatelce od 1. srpna 1917 výživné 1 K 60 h denně. Žádost její z června 1917 však rozhodnutím z 13. září 1918 č. 18595 zamítla, ježto o vzneseném nároku rozhodnuto pravoplatně již dříve.

Podané odvolání, v němž strana namítá, že vzhledem k uvedeným novým skutečnostem a důkazům byl úřad povinen rozhodnouti in merito, bylo naříkaným rozhodnutím zemské vyživovací komise z 29. listopadu 1918 č. 14024 zamítnuto jako nepřipustné, poněvadž žádost stěžovatelky neobsahovala nových skutečností nebo návrhů důkazových, které okresní vyživovací komisi při rozhodnutí nebyly známy, takže toto rozhodnutí nabylo právní moci.

Stížnost podaná k tomuto soudu namítá: 1. že úřad neprávem uznal rem judicatum; 2. že neprovedeny nabízené důkazy; 3. že straně neposkytnuta možnost zaujati stanovisko k výsledkům šetření.

Nejvyšší správní soud uznal stížnost důvodnou. Zákon ze 27. července 1917 č. 313 ř. z. stanoví v § 7, odstavci 14, že, obsahuje-li rozklad podaný proti pravoplatným rozhodnutím nové skutkové okolnosti nebo průvodní návrhy, jest vždy o skutkové podstatě jemu za základ sloužící nové šetření konati a znovu rozhodnouti. Stěžovatelka v podání de praes. 15. června 1917 uvedla, že z výdělků synova na výživu svou a své rodiny spotřebovala týdně nejméně 9 K, o čemž nabídla důkaz svědky, že povolaný syn byl jí nápomocen také v domácnosti a že manžel její hradí ze svého výdělků výživu nejen svou, nýbrž i své dcery u něho žijící, takže na výživu stěžovatelky ničím přispívati nemůže. Tyto okolnosti v dosavadním řízení administrativním produkovány nebyly. Vzhledem k citovanému zákonnému ustanovení byl tedy správní úřad povinen skutkovou podstatu v uvedeném podání obsaženou za šetření zásady slyšení stran znovu přezkoumati a vydati nové rozhodnutí. Odepřev to, porušil zákon. Bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti.

Č. 96.

Stavební právo: I. * Stavba silnice není stavbou ve smyslu stavebního řádu. — II. Straně nepřisluší nárok na výkon úřední moci dozorčí.

(Nález ze dne 6. května 1919 č. 1973).

Prejudikatura: K II.: nález č. 71 této Sbírky a ustálená praxe další.